

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682543408/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

»Teufels Canzel«, drak af det iskolde Vand, der strømmer fra Hexebrønden, fik mig en Brockenbouquet, som Pigen satte mig paa min Mütze, sagde Farvel til de nye Bekjendtere deroppe, og især til den gode, gamle Skolemester, der havde syntes saa godt om det hele Selskab her, at han bad mig, og dem Allesammen, først at skrive i hans Stambog, at han kunde vise dem hjemme alle de fremmede, gode Mennesker, han her havde levet med, vi skrev næsten alle, mit var det eneste Danske, og saa skildtes vi ad.

Jeg havde sluttet mig til en Familie fra Hamborg, og tjente nu de unge Damer som opvartende Kammerjunker, naar Stien, der førte ned, blev altfor romantisk, hvorfor man til Gjengjæld bød mig en af deres leiede Bjergheste.

Føreren gik foran, Skridt for Skridt fulgte Karavanen efter, og det lille Æsel, der bar Reisetøiet, sluttede Truppen. Vi havde hver faaet os en grøn Green i Haanden, og med den dreve vi vor langsomme Pegasus, der imellem syntes at ville gjøre sig det altfor mageligt. Veien gik snart ind igjennem den tykke Skov, snart ved Fjeldskrænten, hvor vi da saae de mindre Bjerge dybt nede med deres sorte Græner; de toge sig ud som Bakker, hvorpaa man havde plantet Kartofler, der reiste deres lave, grønne Top iveiret. Det underlige lette Slør, der laae over det Hele under os, tog sig ud, som var det et stort grønt Glas, vi saae den hele Herlighed igjennem. Mellem enkelte snevre Fjeldvægge stod Taagen presset sammen i en Sky, man kunde ikke see Gjenstandene nedenunder den, og dog laae den saa luftig og let, at Øiet følte, den maatte være fin som Luftten selv.

Fuglene begyndte at synge, Duggen laae i klare Draaber paa Blomsterne og Solen skinnede paa det store prægtige Landskab derude. Verden er dog smuk! Hvilken uendelig Herlighed, fra den mindste Blomst med sin Duft, til mit Hjerter med dets flammende Tanker og atter fra dette til den store Jordklode, med de herlige Bjerge og de svulmende Have!

Hvad bryder Hjertet sig om hvad Blomsten drømmer, idet den dufter saa veemodigt stærkt i Morgenduggen, der er noget langt Større, noget langt Vigtigere, der sætter dette i Bevægelse; hvad bryder Verden sig igjen om det enkelte Hjertes Længsel og Blomsterduft; mægtigere Lidenskaber, et heelt Folks Kamp og Undergang, Revolutioner i Naturen og Menneskelivet, ere dennes Drøm og Tanke.